

Περσεπόλεως, οἱ ναοὶ τῆς Ἰάβας, τὰ σωζόμενα ἀπὸ τὸ μέγα Τουττεκανικὸν κράτος ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἀμερικῇ καὶ ἡ παρθένος εἰσέτι παραλία τῆς Καραμανίας, ὅπου σώζεται λαμπρὰ σειρά ἐρειπωμένων ναῶν, παρέχουσιν ἀφθονον εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ τεχνίτου ὕλην.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Λόγος ἐκφωνηθεὶς παρὰ τοῦ Κ. Πλατὺ περὶ τὴν ἑναρξιν τῆς διδασκαλίας τοῦ Δικονομικοῦ Δικαίου.

Ἀνέγνομεν φυλλάδιον φέρον τοιαύτην ἐπιγραφὴν. Τὸ δημόσιον ἴσως ἀγνοεῖ, ὅτι ἡ φιλόκαλος Ἑρμούπολις ἀφοῦ ἔφερεν εἰς τελειότητα τὴν δημοτικὴν τῆς ἐκπαίδευσιν, ὑπεσῆριξε τὸ γυμνάσιόν της, τὸ μόνον ἴσως καρποφόρον μετὰ τὸ γυμνάσιον τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐσύσῃσεν ἐλεύθερα μαθήματα ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μουσεῖον. Εἰς αὐτὸ ὁ δικηγόρος Κ. Πλατὺς ἐπαμφοτερίζει πότε τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον διδάσκων καὶ ἄλλοτε τὸ δικονομικὸν δίκαιον. Ἐὰν πρόκειται νὰ κρίνωμεν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κ. Πλατὺ, ἀπὸ τὸν ἀναχέρας λόγον, δὲν ἤμποροῦμεν παρὰ νὰ μαντεύσωμεν πλήρη ἐπιτυχίαν περὶ τῆς διδαχῆς του. Ἐντὸς αὐτοῦ, ὁ καθηγητὴς ὁμιλεῖ περὶ διανεμητικῆς δικαιοσύνης καὶ περὶ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς δικονομίας καὶ τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ἐκθέτων ἰδέας ὀρθὰς, εὐκρινεῖς καὶ ἐκφρασμένas μὲ λέξιν ἐπιτυχῇ ἀναγγέλλουσας ὅτι ὁ Κ. Πλατὺς ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν δικαστικῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐννοοῦν ὅτι ἐπὶ δικαστικῆς μάλις αὐπηρεσίας, πρώτη ἀνάγκη εἶναι ἡ γνῶσις τῆς γλώσσης μας.

Ὁ Κ. Πλατὺς ὁμιλῶν περὶ δικηγόρων, λέγει ὅτι συνέ-

„ζησαν“ διὰ νὰ προδικάζωσι, τρόπον τινὰ, κατ' ἰδίαν τὰς „παρουσιαζομένας διαφορὰς καὶ νὰ κρίνωσιν ἂν ἦγαι δίκαιαι ἢ ἄδικοι, ν' ἀγωνίζωνται ὅσον ἔνεστι διὰ νὰ συμβιβάζωσι τὰς ἐπιδεκτικὰς συμβιβασμοῦ καὶ οὕτω νὰ γίνωνται καὶ προδικασταὶ καὶ ἐξισασαὶ τῶν διαφερομένων“ ἢ ἰδέα αὕτη τὴν ὁποίαν ἐσυλλέξαμεν μεταξὺ πολλῶν ἰδεῶν, περιεχομένων εἰς τὸ φυλλάδιον, ἐνεπνεύσθη βεβαίως εἰς τὸν Κ. Πλατὺν ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐκπληροῖ τὰ δικηγορικά του καθήκοντα.

Ἡ ὀρφανὴ τῆς Χίου, ἢ ὁ Θρίαμβος τῆς
ἀρετῆς ὑπὸ Ἰακώβου Πιτζιπιοῦ.

Τὸ περιεργότερον μέρος τοῦ βιβλίου τούτου εἶναι τὰ τελευταῖα αὐτοῦ φύλλα, ὅπου φαίνονται καταγεγραμμένα τῶν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα. Ὅστις θεωρήσῃ ὅτι δὲν ἔμεινε πόλις Ἑλληνικὴ, οὐδὲ γωνία τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας κατοικουμένη ἀπὸ Ἑλλήνας, καὶ μὴ φορολογηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κ. Πιτζιπιοῦ, ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀθλίας ταύτης συρράφης ψυχρολογιῶν ἀντεμείφθη ἑκατοντάκις ἀφθονώτερον ἀπὸ τοὺς εὐσυνειδότως ἀγωνιζομένους διὰ νὰ ὠφελήσωσι τὴν πατρίδα τῶν διὰ τῶν καρπῶν τῶν ἐμβριθῶν των σπουδῶν· δὲν θέλει συναισθανθῇ πόσον λυπηρὰ εἶναι ἡ σπατάλη αὕτη τῶν συνδρομῶν εἰς βιβλία διασρέφοντα μᾶλλον ἢ μορφοῦντα τὴν φιλοκαλίαν τοῦ ἔθνους, καὶ ὁμολογήσει, ὅτι καταλληλοτέρως ἤθελεν ἐπιγραφῇ τὸ βιβλίον “Θρίαμβος τῆς φιλολογικῆς ἀγυρτίας;” Οὐτε ὁ τόπος μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐκταθῶμεν περὶ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ σχεδίου τοῦ βιβλίου τούτου, τὸ ὁποῖον γενικῶς μόνον λέγομεν, ὅτι σχέδιον δὲν ἔχει κἀνέν, οὐτε θέλομεν ποτὲ ἐπικαλεσθῇ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἄλλως ἐπὶ συγγραμμάτων τοιούτων, εἰμὴ διὰ νὰ τοὺς προλαμβάνω-